

MARIANA MICHALSKÁ
HOROROVÉ PRÁZDNINY

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0422-7

Mariana Michalská

Hororové prázdniny

Technická spolupráca: Ondrejkočičová Viktória, Kitlei Karol
Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0422-7

*„Strašidelné nie je byť doma sám. Strašidelné je byť doma sám,
kýchnuť si a niekto ti odpovie : „Nazdravie!“*

(cit. Internet)

Pod'akovanie

Rada by som sa pod'akovala všetkým, ktorým sa moje knihy páčia a radi sa k nim vracajú.

Prázdniny. Vytúžený čas oddychu pre študentov, možnosť dovoleníek pre pracujúcich a pre všetkých dokopy možnosť niekam vypadnúť a nesediť doma. Vybrať sa tam, kde sme ešte neboli, vidieť veci, ktoré sme ešte nevideli. A najlepšie sú také, kde sa človek vyberie spontánne, bez predošlého premýšľania a hľadania.

Jana, Matúš, Sára a Vlado sú študentmi vysokej školy. Každé prázdniny sa rozhodli tráviť spoločne. Aby si ich užili, kým sú spolu. Veď študentský čas je neopakovateľný, nenahraditeľný. Chceli navštíviť všetky miesta, kde straší. Lákalo ich, ba až priťahovalo, tajomno, duchovia a paranormálne javy.

Radi prespávali v domoch, kde vraj videli strašidlá, duchov, či iné nadpozemské veci. Chceli zistiť, či tie historky sú len vymyslené kvôli tomu, že sú tie miesta opustené, alebo sú tam ozaj duše, ktoré nechcú opustiť miesta, ktoré im prirástli k srdcu, a ktoré poznajú.

Tento krát sa vybrali do bývalej vojenskej nemocnice, ktorú poznali z filmu Trhlina. Počuli o tom, že aj herci, aj ľudia, ktorí sa tam zatúlali, mali čudný pocit. Akoby ich tam sledovali oči. Počuli šepoty a posúvanie vecí... Normálne by sa tam dobrovoľne nikto nevybral. Aspoň ja určite nie. Hlavne po tom filme. Oni štyria však boli zvedaví, nakoľko sa tie veci zakladajú na pravde.

Jana, mysliaci orgán celej skupiny, vyhľadala na internete o nej fakty aj mýty. Čo z toho bola ozaj reálne pravda, sa teraz rozhodli zistiť. Nasadli do Vladovho džípu, ktorý si kúpil, lepšie povedané prekúpil od strýka, ktorý bol poľovníkom. Teraz sa im náramne hodil. Počítali s cestou na cca štyri až sedem dní, preto nabalili hlavne jedlo, stany, spacáky, teplé oblečenie a to hlavné – kameru, foťák, baterky.

Všetky svoje cesty si dokumentovali. Už aj preto, aby sa mohli pochváliť výnimočnými miestami. Sára bola niečo ako kronikárka – zo všetkého robila zápis a dokladala fotky, ktoré zasa robila Jana.

Matúš všetko natáčal a potom si záznam prehrávali a rozoberali.

A tak sa 4.júla – paradoxne na Deň nezávislosti, ktorý oslavovali Američania – vybrali krížom cez Slovensko navštíviť strašidelné miesta. Tento krát to bola bývalá psychiatrická liečebňa, ktorú poznali z filmu Trhlina.

„Som veľmi zvedavý na to, čo z toho je pravda.“ - poznamenal Matúš.

„No to aj ja.“ - pridala sa Jana.

„Každopádne onedlho to zistíme. V tom filme to vyzeralo veľmi strašidelne.“

„Tak ale vieš, že filmári aj prikrášľujú, aby diváka zaujali.“ - povedal Vlado.

„Ale počul som, že sa tam zvyknú premiestňovať aj veci. Možno na niečo zaujímavé natrafíme.“

Cesta im ubiehala v podobnom duchu. Bola v tom túžba po tajomnom, možno aj osobnom stretnutí, či kontakte. Jasné, že aj trocha vzrušenia.

Veď to bolo miesto, ktorému sa už vyhýbali aj bezdomovci. A to už bolo čo povedať. Z toho, čo sa o tomto mieste dočítali, obyvateľmi tohto miesta boli len mačky, krysy a roje hmyzu.

Po štyroch hodinách cesty zastali pred poničenou budovou obrastenou divým brečtanom a parkom plným starých prehnitých stromov, ktoré naťahovali konáre ako drápy k tmavnúcej oblohe.

„Kurník šopa, strašidelné miesto už na prvý pohľad.“ - povedala Jana, keď vystúpila z auta.

„Nečudujem sa, že sa tomuto miestu každý vyhýba.“ - hlesol Vlado.

„Nepostavíme si najprv stany niekde v záhrade?“ - opýtala sa Sára.

„Či chcete nocovať vo vnútri?“

„Uvidíme.“ - odpovedal Matúš.

„Najprv sa asi porozhliadnime dnu, kým je svetlo. Potom postavíme stany a uvidíme, čo sa bude diať v noci.“

Vzali z auta kameru a foťák a pobrali sa dnu. Miesto naozaj vyzeralo čudne. Nebolo tam počuť dokonca ani vtáctvo, hoci ani jedno okno nemalo sklo. Skľučujúce ticho. Ani v najlepšej fantázii si nevedeli predstaviť, že tu niekedy mohli žiť ľudia. Prešli vstupnou halou a ocitli sa v dlhokánskej chodbe. Farba na stenách už dávno neplnila význam. Bola olúpaná, popredkresľovaná všakovakými haky – bakmi.

Prvé dvere zľava viseli na jednom pánte. Farba na zárubni bola opukaná, skôr akoby obhorená. V miestnosti boli porozhadzované kartotéky pacientov, ktorí tu kedysi boli liečení. Sára podišla k nim a jeden vzala do ruky. Bola na ňom fotka už na prvý pohľad šialenej ženy oblečenej v dlhej bielej nočnej košeli, s dlhými rozpustenými vlasmi.

„Antónia Bakulová.“ - čítala nahlas.

„Pacientka prejavuje sklony k samo poškodzovaniu, ako je rezanie sa, trhanie vlasov, štipaním sa do rúk a nôh. Je oddelená od ostatných pacientov na samotku – izba číslo 452,

pre ubližovanie a škrtenie spolubývajúcich. Bola prijatá po tom, ako si pri pôrode uškrtila novonarodené dieťa a zjedla jeho placentu.“

„Panebože!“ - hlesla Jana.

„Ako toto mohla dokázať?“

Vladovi padol do oka jeden spis v rohu miestnosti. Bol na nej muž bez očí, oblečený vo väzenskej uniforme.

„Samuel Kovalík.“ - čítal.

„Muž privezený k nám do ústavu po tom, ako napadol spoluväzňa a dobodal ho príborovým nožom, ktorý zatiaľ z nezistených príčin mal u seba. Pri otázkach prečo to urobil, odpovedal, že počul hlasy, ktoré mu prikázali, aby sa ho zbavil, alebo že ho oni zabijú. Dokonca videl ich tváre, ktoré ho každú noc navštevovali v jeho cele. Po tomto čine si sám vydlabal oči z jamôk, aby ich viac nevidel.“

„Bože môj.“ - zašepkala Sára.

Ďalší spis, ktorý zdvihli zo zeme, hovoril o Anne Šulajovej, ktorú udala suseda pre čierne orgie, ktoré sa konali u nej doma.

„Pacientka udáva, že sa jej v noci zjavoval diabol a nútil ju zabíjať deti do jedného roka ako obeť pre neho. Potom, čo z okolia začalo miznúť väčšie množstvo malých detí a z jej domu sa neprestajne ozýval krik a kvílenie, bola privolaná polícia, ktorá našla zakrvavenú ženu s veľkým kuchynským nožom práve keď „porciovala“ mŕtve telička. Všade kam sa pozreli boli mŕtvolky detí. Niektorým chýbala hlava, niektorým aj jazyk a oči... Niektorí policajti to nezvládli a museli vybehnúť von vyvracať sa. Šialená žena v afekte napadla aj policajtov a dvoch stihla aj porezať. Súdom bola umiestnená sem, do psychiatrie na doživotie... Väzenie by pre ňu nemalo význam.“

Sára cítila ako jej obracia žalúdok.

„Toto je strašné aj čítať, nieto ešte zažiť!“

Jana s baterkou v ruke vyšla z miestnosti na chodbu a posvietila do dlhej tmavej chodby a vykrikla od strachu.

„Čo sa deje?“ - pribehli ostatní.

Jana stála bledá ako stena a trasľavou rukou ukazovala do tmavého priestoru pred sebou.

„Tam - stála tam ženská postava v bielom!“

Všetci sa pozreli tým smerom, ale už nič nevideli.

„Myslím, že nás tu čaká viac podobných stretnutí.“ - zašepkala Sára.

„Pod'me ďalej.“ - vyzval Matúš skupinku.

Jana sa ešte triasla po celom tele, ale už nadobúdala rovnováhu. Pobrali sa do tmavého priestoru pred sebou.

Vpravo aj vľavo boli miestnosti z vyvalenými dverami a v každej rovnaký neporiadok ako v predošlých. Na konci chodby bola obrovská miestnosť, v ktorej stály polo rozbité stoly a stoličky. Okolo stien porozhadzované príbory, taniere a zopár rozbitých pohárov. Usúdili, že to bola asi jedáleň.

Vonku sa už skoro úplne zotmelo, len na západe ešte presvitali posledné úbytky slnečných lúčov. Dnu však bolo ako vo vreci.